

DUSA LAJOS

Nem látszik

*Nem látszik, hiszen jól vagyok,
csak belül nincsen valami.
A tócsán a jég összeroppan,
semmiség, alig hallani.*

*Nap süt, mosolygok, ahogy bírok,
s prizmásak a jégdarabok.
Olvadnak, mint egy mobil birtok.*

Már nem én szívárványozom.

A bánat karma

*A bánat karma nagy madaré,
szorít, de röpülni se tud.
Nehéz vagyok. Csak küzd és küzdök,
s velem így semmire se jut.*

*Szegény, szegény! Hová lett röpte?
De kár, hogy rám fanyalodott.
Belém hal és belehalok,
vergődünk kövön, fűben, porban:*

ragadozó s ragadozott.

Jó s kegyetlen

*Úgy vagyok önmagamnak árnya,
hogy hozzá már a Nap se süit.
Akár az esti futballpályán
négy árnyékom van mindenütt.*

*Szavaim melyik árnyam írja,
miközben egyik sem vagyok?
Utánoz a való manírja,
s az egy? Épp róla hallgatok.*

*Legalább én – ha ugyan én ez –
azt jól tudom: mit sem tudok.
Bevallom, összezavarodtam.*

*De ti, ti fiai a fénynek,
kiket nem tompít árnyburok;
legyetek – ha kell – lángpallosú,*

jó s kegyetlen arkangyalok.



Fiatalkorúak pere, 1957 március